

Biblioteka

XX vek

Urednik

Aleksandar Šurbatović

Naslov originala

Kazuo Ishiguro

AN ARTIST OF THE FLOATING WORLD

Copyright © Kazuo Ishiguro, 1986

Copyright © ovog izdanja dela *DERETA doo*

KAZUO IŠIGURO

SLIKAR
PROLAZNOG
SVETA

Prevela s engleskog
Gordana B. Todorović

Beograd
2015.
DERETA

Mojim roditeljima

OKTOBAR 1948.

Krenete li nekog sunčanog dana uzbrdo strmom stazom od mostića koji u tom kraju još nazivaju „Most oklevanja”, nećete morati daleko da pešačite pre nego što se na vidiku ukaže krov moje kuće usred vrhova dva ginko drveta. Čak i da nije zauzimala tako istaknut položaj na brdu, moja kuća bi se ipak izdvajala od ostalih u okruženju, tako da biste se, penjući se stazom, pitali koji li je to bogataš čije je ono vlasništvo.

A ja nisam, niti sam ikada bio bogat čovek. Impozantan izgled kuće može se možda objasniti time što ću vam reći da ju je sagradio moj prethodnik – niko drugi do Akira Sugimura. Razume se, ako ste tek došli u grad, verovatno vam neće biti poznato ime Akire Sugimure. Ali pomenete li ga ma kome ko je ovde živeo pre rata, saznaćete da je trideset i više godina Sugimura neosporno spadao među najpoštovanije i najuticajnije ljude u gradu.

Ako vam to kažem, i vi, kad stignete na vrh brda, zastanete da pogledate divnu ulaznu aleju od kedrova, ogromnu površinu ograđenu baštenskim zidom, krov sa skladnim crepovima i gizdavo izrezbarenu slemenjaču upravljenu prema vidiku, verovatno ćete se upitati kako sam se takvog imanja domogao baš ja, čovek koji tvrdi da je skromnih mogućnosti. Istina leži u činjenici da sam

kuću kupio za jednu simboličnu svotu – svotu čija visina po svoj prilici nije u to vreme dosegala ni polovinu njene prave vrednosti. A to je bilo moguće zbog veoma čudnovatog – neki bi rekli glupavog – postupka koji je u toku prodaje nametnula porodica Sugimura.

Od tada je proteklo već petnaestak godina. U to vreme, kada se činilo da moj položaj iz meseca u mesec biva sve bolji, moja žena je počela da me nagovara da potražimo novu kuću. Sa sebi uobičajenom dalekovidošću, ona je tvrdila da je važno da imamo kuću koja bi bila u skladu s našim društvenim položajem – ne iz sujete, već zarad dobrih izgleda za brak naše dece. Shvatao sam smisao toga, ali kako je Secuko, naše najstarije dete, imala tek četrnaest ili petnaest godina, nisam nimalo žurio s tim. Bez obzira na to, gotovo godinu dana, kad god bih čuo da je neka pogodna kuća na prodaju, setio bih se da se o njoj raspitam. Jedan od mojih učenika prvi mi je skrenuo pažnju da se prodaje kuća Akire Sugimure godinu dana posle njegove smrti. Izgledalo je nemoguće da ću ja kupiti tu kuću, i taj predlog sam pripisao preteranom poštovanju mojih učenika koje su oduvek gajili prema meni. Ali ipak sam se raspitao i dobio neočekivan odgovor.

Jednoga popodneva došle su mi u pohode dve nadmene sede gospe za koje se ispostavilo da su ćerke Akire Sugimure. Kad sam izrazio iznenađenje povodom takvog ukazivanja pažnje meni lično od strane porodice s takvim ugledom, starija sestra mi je hladno odgovorila da one nisu došle iz čiste uljudnosti. Tokom proteklih meseci mnogi su se raspitali za kuću njihovog pokojnog oca, ali je porodica na kraju odlučila da odbije sve molbe, osim četiri. Podnosiocce te četiri molbe članovi porodice

pažljivo su izdvojili samo na osnovu dobrog karaktera i uspeha.

„Za nas je najvažnije”, nastavile su one, „da kuća koju je sagradio naš otac pređe u ruke nekoga o kome bi otac imao povoljno mišljenje i smatrao da je nje dostojan. Naravno, prilike nas obavezuju da razmotrimo i finansijsku stranu, ali je to sasvim sporedno. Mi smo stoga odredile cenu.”

U tom trenutku mi mlađa sestra, koja jedva da je išta prozborila, predade jednu kovertu, i dok sam je otvarao, one su me strogo posmatrale. U koverti se nalazio samo list hartije, prazan, sem što je na njemu bila četkicom za tuš kaligrafski ispisana jedna cifra. Upravo sam nameravao da izrazim čuđenje zbog niske cene, kad shvatih, prema izrazima lica pred sobom, da bi dalje rasprave o novcu bile smatrane neukusnim. Starija sestra jednostavno reče: „Nijednom od vas nije u interesu da pokušava da se nadmeće oko cene. Nas ne interesuje da dobijemo ni paru više od navedene sume. Ono što od sada nameravamo da učinimo jeste da kuću izložimo na prodaju nadmetanjem u ugledu.”

Došle su lično, objasnila je, da zvanično, u ime porodice Sugimura, pitaju hoću li pristati da zajedno s tri druga zainteresovana kupca dopustim detaljnije raspitivanje o mojoj prošlosti i pismenim dokazima. Pogodan kupac bi mogao biti izabran na taj način.

Beše to čudan način vođenja poslova, ali u tome ne videh ništa čemu bih prigovorio; uostalom, izgledalo je isto kao da sam se upustio u pregovore za brak. Dakako, bio sam pomalo polaskan što me je ta stara i zatvorena porodica smatrala za valjanog kandidata. Kada sam im dao pristanak da se raspituju i izrazio svoju zahvalnost,

mlađa sestra mi se prvi put obrati rečima: „Naš otac je bio kulturan čovek, gospodine Ono. Veoma je cenio slikare. Doista, on je znao za vaš rad.”

Sledećih dana sam se raspitao i saznao da su reči mlađe sestre istinite; Akira Sugimura je očito bio neka vrsta ljubitelja umetnosti, i u mnogim prilikama je pomagao izložbe sopstvenim novcem. U isti mah sam saznao i neke zanimljive priče: izgleda da se veći deo porodice Sugimura protivio prodaji kuće, da su pale teške reči. Na kraju, novčane neprilike značile su da je prodaja neminovna, pa su čudnovati postupci oko transakcije predstavljali poravnaje postignuto s onima koji nisu želeli da se kuća otuđi iz porodice. A ne može se poreći da se u tim nagodbama naslućivalo nešto nadmeno, ali što se mene tiče, bio sam pripravan da se saglasim s namerama porodice koja je imala tako slavnu prošlost. Međutim, moja žena nije baš lako prihvatila ideju o raspitivanju.

„Šta oni misle ko su?“, pobunila se. „Trebalo im reći da više ništa nećemo da imamo s njima.”

„Ali šta tu ima rđavo?“, upitao sam. „Nema ničega što ne bismo želeli da saznaju. Istina, ne potičem od bogate porodice, no oni su s tim po svoj prilici već upoznati, pa nas ipak smatraju za valjane kupce. Neka ih nek se raspitaju, mogu pronaći samo stvari koje nam idu u prilog.” I još sam se potrudio da dodam: „U svakom slučaju oni ne čine ništa više nego što bi činili da s njima pregovaramo o zaključenju braka. Moramo se na to navići.”

Uz to, svakako je za divljenje bila ideja o „prodaji nadmetanjem u ugledu”, kako je to nazvala starija ćerka. Čovek se pita zašto se stvari češće ne sređuju na taj način. Koliko li je samo časnije takvo nadmetanje u kome se nečije ponašanje i uspeh navode pre nego debljina njegovog

novčanika. Još i danas se sećam dubokog zadovoljstva koje sam osetio kad sam saznao da su Sugimurovi – posle veoma iscrpnog raspitivanja – procenili da sam najdostojniji kuće koju su toliko poštovali. A svakako da se za tu kuću isplatilo da čovek i pretrpi pokoju neprijatnost; uprkos svojoj imponantnoj spoljašnjosti, ona je iznutra obložena nežnim prirodnim drvetom odabranim zbog lepih šara i svi mi koji smo u toj kući stanovali ustanovili smo da nam zaista pruža osećaj opuštenosti i spokoja.

Uza sve to, nadmenost Sugimurovih se ogledala na svakom koraku tokom prodaje; pojedini članovi porodice nisu ni pokušavali da prikriju svoje neprijateljstvo prema nama, tako da bi se poneki manje razuman kupac mogao osetiti sasvim uvređen i napustiti čitav posao. Čak i godinama kasnije, kad bih slučajno sreo nekog od članova porodice, on bi, umesto da na uobičajen način učtivo porazgovaramo, stajao na ulici propitujući me u kakvom je stanju kuća i šta sam sve u njoj promenio.

U današnje vreme jedva da išta čujem o porodici Sugimura. Doduše, ubrzo posle kapitulacije kod mene je došla mlađa od dveju sestara koje su me posetile prilikom razgovora o prodaji. Ratne godine su je preobratile u koštunjavu i bolešljivu staricu. Na način svojstven toj porodici, ona se nije ni trudila da sakrije činjenicu kako je zanima šta se s kućom – više nego s njenim stanovnicima – dogodilo za vreme rata; kad je čula o mojoj ženi i o Kendžiju, veoma kratko je izrazila saučešće pre nego što je prešla na pitanja o šteti od bombardovanja. Isprva sam bio ogorčen na nju zbog toga, ali sam tada primetio kako pogled počeo nevoljno da joj luta po sobi i kako bi povremeno naglo zastajkiivala usred neke svoje odmerene ceremonijalne rečenice, pa sam shvatio da je obuzimaju naleti osećanja

zbog toga što se još jednom obrela u ovoj kući. Zatim, kad sam naslutio da je većina članova njene porodice iz vremena prodaje preminula, osetih prema njoj sažaljenje i ponudih da joj sve pokažem.

Na kući su se videle posledice ratnih razaranja. Akira Sugimura je sagradio istočno krilo, sa tri velike sobe, povezane sa glavnim delom kuće dugim hodnikom koji se pružao duž jedne strane bašte. Toliko dugačak hodnik beše do te mere neuobičajen da su neki ljudi naslućivali da ga je Sugimura sazidao – zajedno s istočnim krilom – za svoje roditelje kako bi ih držao podaleko od sebe. U svakom slučaju, taj hodnik je bio jedan od najboljih prostora u kući; po podne bi ga celom dužinom preplavila svetlost i senke spoljašnjeg lišća, te se činilo da čovek prolazi kroz baštenski tunel. Najveći deo štete bomba je napravila baš u tom delu kuće, i dok smo ga razgledali iz bašte, mogao sam da zapazim kako gospođica Sugimura umalo nije briznula u plač. Do tada me je prošlo ranije osećanje ljutnje prema starici pa sam je razuveravao koliko god sam mogao da će oštećenja biti popravljena čim se ukaže prilika i kuća će opet izgledati kao onda kad ju je sagradio njen otac.

Kada sam joj to obećao, nisam imao pojma da će oskudica materijala potrajati. Dugo posle kapitulacije trebalo je čekati nedeljama na određenu vrstu drveta ili nabavku eksera. Radovi koji su se mogli obaviti u takvim okolnostima nužno su izvođeni na glavnom delu kuće – nimalo pošteđenom oštećenja – pa je popravka baštenskog hodnika i istočnog krila sporo napredovala. Učinio sam što sam mogao da sprečim dalje ozbiljnije propadanje, ali smo još daleko od toga da opet otvorimo taj deo kuće. Uz to, sada kad smo samo još Noriko i ja ostali u njoj, nije nam baš neophodno proširenje životnog prostora.

Kad bih vas danas poveo iza kuće, povukao i otvorio težak klizni prozor kako biste dobro osmotrili ostatke Sugimurinog baštenskog hodnika, još biste mogli steći izvestan utisak o tome kako je nekad izgledao slikovito. Ali, bez sumnje, uočićete i paučinu i plesan koje nisam bio u stanju da izbegnem; i poveće pukotine na tavanici koju su od neba štitili samo komadi nakatranisanog platna. Ponekad, rano ujutro, razmakao bih klizni prozor pa bih ugledao kako se sunčeva svetlost prosipa kroz nakatranisano platno u vidu obojenih svetlosnih zrakova, izlažući pogledu oblake prašine koji su lebdeli u vazduhu kao da se tavanica baš tada stropoštala.

Posle hodnika i istočnog krila najveću štetu pretrpela je veranda. Članovi moje porodice, naročito moje dve kćeri, oduvek su rado provodile vreme sedeći na njoj, ćaskajući i posmatrajući vrt; otuda, kad nam je Secuko, moja udata ćerka, prvi put došla u posetu posle kapitulacije, nije me iznenadilo što je bila toliko ožalošćena stanjem na verandi. Do tada sam već bio popravio najveća oštećenja, ali na jednom kraju još je bilo iskrivljenja i pukotina, tamo gde je udar eksplozije podigao daske s poda. I krov na verandi pretrpeo je štetu, pa smo i sada, za kišnih dana, prinuđeni da ređamo sudove po podu i skupljamo vodu koja skroz prodire.

Tokom protekle godine, međutim, pošlo mi je za rukom da nešto popravim, i do trenutka kad nam je Secuko ponovo došla u posetu, prošlog meseca, veranda je bila manje-više popravljena. Noriko je uzela odmor u vreme posete svoje sestre, te su tako, pošto je lepo vreme potrajalo, najviše tamo sedele, kao i ranije. Često sam im se i ja pridruživao i ponekad je izgledalo gotovo kao pre mnogo godina kad bi se, nekog sunčanog dana, cela porodica

okupila na verandi opušteno razgovarajući, često isprazno naklapajući. U jednom trenutku prošlog meseca – verovatno da to beše sutradan ujutro po dolasku Secuko – sedeli smo na verandi posle doručka kad Noriko reče:

„Laknulo mi je sada kad si došla, Secuko. Malo ćeš me osloboditi odgovornosti za oca.”

„Noriko, zaista...” Njena starija sestra se uznemireno premesti na jastučetu.

„O ocu treba dosta brinuti sada kad je u penziji”, nastavila je Noriko vragolasto se osmehujući. „Moraš mu stalno izmišljati posao inače postaje potišten.”

„Stvarno...” Secuko se nervozno nasmeši, a zatim se s uzdahom okrete prema vrtu. „Čini mi se da se javor sasvim povratio. Divno izgleda.”

„Secuko verovatno pojma nema kakvi ste Vi sada, oče. Seća Vas se samo iz vremena kada ste bili despot i svi- ma nam naređivali. Sada ste mnogo blaži, jelte?” Ja se nasmejah da bih pokazao Secuko da je sve ovo deo našeg dobrog raspoloženja, ali je moja starija ćerka i dalje delovala uznemireno. Noriko se okrete sestri i dodade: „Ipak, njega zaista treba bolje pripaziti, jer se po ceo dan bezvoljno muva po kući.”

„Priča ona gluposti kao i obično”, upadoh ja. „Ako se tako movam po ceo dan, kako su obavljene sve ove opravke?”

„Svakako”, složi se Secuko, okrećući se prema meni i osmehujući se. „Sada kuća divno izgleda. Mora da je otac radio veoma naporno.”

„Uzeo je radnike da mu pomognu tamo gde je bilo najteže”, reče Noriko. „Ti kao da mi ne veruješ, Secuko. Otac je sada potpuno drugačiji. Više ga se ne moraš bojati. Mnogo je blaži i pristupačniji.”

„Noriko, stvarno...”

„S vremena na vreme čak i kuva. Nećeš mi verovati, zar ne? Ali otac postaje sve bolji kuvar.”

„Noriko, mislim da je dosta priče o tome”, reče tiho Secuko.

„Zar nije tako, oče? Dobro napredujete.”

Ja se još jednom osmehnuh i umorno odmahnuh glavom. Baš u tom času, sećam se, Noriko se okrenula prema vrtu i, zatvorivši oči zbog sunca, rekla:

„E, pa, ne može računati na mene da se vraćam i kuvam kad se budem udala. I bez oca ću imati dosta posla da bih se starala još o njemu.”

Kad Noriko to reče, njena starija sestra – do tada stidljivo gledajući u stranu – uputi mi brz ispitujući pogled, koji joj odmah ponovo skrete s mene, jer je morala da uzvрати Noriko osmeh. Ali nova, još dublja nelagodnost prožela je ponašanje Secuko, pa bi se reklo da beše zahvalna što joj je sinčić, projurivši pored nas duž verande, pružio priliku da promeni temu razgovora.

„Ićiro, smiri se, molim te!”, doviknu mu ona. Nema sumnje da je Ićira, posle modernog stana njegovih roditelja, oćaravao ogromni prostor naše kuće. U svakom slučaju, on kao da nije delio našu sklonost da sedimo na verandi, već je radije jurio veoma brzo po njoj gore-dole, ponekad se klizajući po uglačanim daskama. Više puta umalo što nije prevrnuo poslužavnik s ćajem, a zahtevi njegove majke da sedne dosad su malo koristili. I ovog puta, kad ga je Secuko pozvala da uzme jastuk i sedne s nama, on je ostao, mrgodeći se, na kraju verande.

„Hajde, Ićiro”, viknuh ja. „Dosta mi je priče sa ženama. Dođi i sedi kraj mene da razgovaramo o muškim stvarima.”

To ga odmah privuče. Namestio je svoj jastuk kraj mene, zatim se posadio na njega i zauzeo vrlo otmen položaj s rukama na kukovima i dobro zabacivši ramena.

„Ođi”, obrati mi se on ozbiljno, „hoću nešto da te pitam.”

„Dobro, Ićiro, šta to?”

„Hoću da saznam o onom čudovištu.”

„O čudovištu?”

„Jel' ono praistorijsko?”

„Praistorijsko? Pa tebi su već poznate takve reči? Ti si jedan pametan dečak.”

U tom času dostojanstvo kao da je napuštalo Ićira. Promenivši položaj, on se otkotrlja na leđa i poče da mlata nogama po vazduhu.

„Ićiro!”, obrati se Secuko žustrim šapatom. „Kakvo ružno ponašanje pred dedom! Odmah da si ustao!”

Jedino što je Ićiro učinio na to beše da mu se stopala mlitavo skljojaku na pod. Potom je prekrstio ruke na grudima i zatvorio oči.

„Ođi”, obrati se on sanjivim glasom, „jel' ono čudovište praistorijsko?”

„Koje je to čudovište, Ićiro?”

„Molim Vas oprostite mu”, umeša se Secuko s nervoznim osmehom. „Kad smo juče doputovali, ispred stanice je video neki plakat za film. Dosađivao je vozaču taksija postavljajući mu mnogobrojna pitanja. Na nesreću, ja nisam videla taj plakat.”

„Ođi, da li je čudovište praistorijsko ili nije? Hoću da znam!”

„Ićiro!” Majka ga pogleda sva užasnuta.

„Ne znam pouzdano, Ićiro. Trebalo bi da vidimo film pa da to utvrdimo.”

„A kada ćemo gledati film?”

„Hm. Bolje da o tome porazgovaraš sa svojom majkom. Ne zna se, možda je film previše strašan za malu decu.”

Nisam imao nameru da ova primedba izazove bilo šta, ali ona je na moga unuka delovala zaprepašujuće. On se kolutom unazad vrati u sedeći položaj i sevnu pogledom na mene vičući: „Kako se usuđuješ! Šta to pričaš!”

„Ićiro!”, uzviknu Secuko prestravljena. Ali Ićiro nastavi da me posmatra najstrašnjim pogledom, i njegova majka beše prinuđena da se digne sa svoga jastuka i da pređe ovamo k nama. „Ićiro!”, šapnu mu ona, prodrnavši ga za ruku. „Nemoj tako da zuriš u dedu.”

Na to Ićiro odgovori opet se opruživši na leđa i mlatarajući nogama u vazduhu. Njegova majka mi uputi još jedan nervozan osmeh.

„Baš ružno ponašanje”, reče ona. A onda, očito u nedoumici šta još da kaže, ona se ponovo nasmeši.

„Ićiro-san”, pozva ga Noriko ustajući, „zašto ne dođeš i pomogneš mi da pomerimo sto od doručka?”

„Ženski posao”, reče Ićiro i dalje mlatarajući nogama.

„Dakle, Ićiro neće da mi pomogne? E, pa, to je problem. Sto je toliko težak da ja nemam snage da ga sama sklonim. Pitam se ko li bi mi mogao pomoći?” To smesta podiže Ićira na noge i on, pružajući duge korake, ode unutra i ne osvrnuvši se na nas. Noriko se nasmeja i pođe za njim.

Secuko ih otprati pogledom, zatim podiže čajnik i poče da mi dopunjava šolju čajem. „Pojma nisam imala da su stvari dotle dogurale”, reče ona tišim glasom. „Mislim na pregovaranje za Norikinu udaju.”

„Stvari uopšte nisu daleko stigle”, odvratih odmahujući glavom. „U stvari, još ništa nije ugovoreno. Ostali smo na početku.”

„Oprostite mi, ali prema onome što je Noriko malopre rekla, prirodno sam pretpostavila da je sve manje-više...” Glas joj se izgubi, zatim ponovi: „Oprostite mi.” Ali to je rekla tako da je pitanje ostalo da lebdi u vazduhu.

„Bojim se da ovo nije prvi put da Noriko tako govori”, rekoh. „Doduše, ona se ponaša čudno otkad su počela sadašnja pregovaranja. Prošle nedelje posetio nas je gospodin Mori – sećaš li ga se?”

„Kako da ne. Je li dobro?”

„Sasvim dobro. Upravo je ovuda prolazio i svratio je da izrazi poštovanje. Stvar je u tome što je Noriko počela da priča o pregovaranjima pred njim. I držala se baš kao i sada, kao da je sve sređeno. Beše veoma neugodno. Gospodin Mori mi je čak i čestitao na odlasku i upitao me šta je mladoženja po zanimanju.”

„Bez sumnje”, reče Secuko zamišljeno, „mora da je bilo neugodno.”

„Ali se to jedva može zameriti gospodinu Moriju. Čula si je i sama. A šta bi trebalo da pomisli neko stran?”

Moja ćerka ne odgovori, pa smo ćutke sedeli nekoliko trenutaka. Jednom, kad je pogledah letimice, Secuko se beše zagledala napolje u baštu, držeći šolju s čajem obeima rukama kao da je na nju sasvim zaboravila. Dogodilo se to jednom prilikom za vreme njene posete prošlog meseca kada sam – možda zato što je svetlost tako padala na nju ili zbog nečeg sličnog – uhvatio sebe kako promatram njen izgled. Sumnje nije bilo da se Secuko s godinama prolepšava. Dok je bila mlada, njena mati i ja brinuli smo nije li previše ružna da bi se dobro udala. Kao dete Secuko je imala izražene muškobanjaste crte lica, a kad se zadevojčila, to se samo još jasnije ispoljilo, do te mere da, kad god bi se moje ćerke sporečkale, Noriko je uvek

BELEŠKA PREVODIOCA

Floating World je doslovni prevod na engleski japanskog idiomatskog izraza *ukijo*, čije se značenje odnosi na četvrti za zabavu u nekom gradu. Danas, na primer, primenjen na moderni Tokio, taj izraz bi imao nostalgične konotacije i zvučao bi arhaično. Inače, on ne obuhvata negativne asocijacije na kvartove „crvenih fenjera”, jer ne ukazuje izričito na prostituciju. U suštini, on metaforički uspostavlja vezu između sveta prolaznog zadovoljstva i prolazne prirode društava uopšte.

U transkripciji japanskih imena korišćen je *Pravopisni priručnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, Vladimira Anića i Josipa Silića, Zagreb, 1987.

Prevodilac duguje zahvalnost gospođi Kajoko Jamasaki, asistentkinji Filološkog fakulteta u Beogradu, za dragocenu pomoć oko razjašnjavanja pojedinih reči i utvrđenih pravila odnosa među ljudima u japanskom društvu.

G. B. T.

Kazuo Išiguro
SLIKAR PROLAZNOG SVETA

Za izdavača

Dijana Dereta

Glavni i odgovorni urednik

Aleksandar Šurbatović

Lektura

Aleksandra Šašović

Korektura

Dijana Stojanović

Likovno-grafička oprema

Dušan Arsenić

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-030-5

Tiraž

1000 primeraka

Beograd 2015.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižare DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

Banovo brdo, Dostojevskog 7, tel.: 011/ 35 56 445, 30 58 707

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111-31

ИШИГУРО, Казуо, 1954 –

Slikar prolaznog sveta/Kazuo Išiguro; prevod sa engleskog Gordana B. Todorović. – 1. Deretino izd. – Beograd: Dereta, 2015 (Beograd: Dereta). – 236 str.; 21 cm. – (Biblioteka XX vek/Dereta)

Prevod dela: An Artist of the Floating World/Kazuo Ishiguro. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-030-5

COBISS.SR-ID 217202700